

DEO OPTIMO MAXIMO

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,

Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis vigesimâ mensis Decembris Anno Domini M. DCC. LXXXI.

M. JOSEPHO PHILIP, Saluberrimæ Facultatis Decano, Doctore Medico, Præside *.

Utrum in Pleuritide sanguis mittendus è brachio lateris affecti ?

I.

SI non unicum, saltèm præstantissimum est inflammationis remedium venæ sectio. Hanc igitur sibi vindicat vera genuinaque Pleuritis. Quotquot sunt melioris notæ Arabes, Græci, Latini, & cujuslibet Gentis & ævi Medici, præcipuum illius curationis cardinem in sanguinis missione collocant, non neglectis tamen plurimis aliis auxiliis quorum enumeratio in præsenti foret intempestiva. At verò quonam in brachio

* Authore & proponente, ann. 1763.

vena tundenda sit, an in brachio dolentis vel sani lateris, non idem est eorum consensus. E directo Græci cum *HIPPOCRATE*, *Galeno*, *Celso*, horumque doctrinæ cultoribus, ex opposito Arabes cum *Aretæo*, *Aëtio*, *Cœlio Aureliano*, sanguinem detrahendum volunt. Recentior hæc opinio Græcorum præceptis diù prævaluit. Revera quidem ab octavo sæculo usque ad decimum sextum, ideòque per octingentos annos, omnes ferè Medici in Pleuritide venam secuêre in brachio lateri dolenti opposito. Sèd ineunte sæculo decimo sexto, detectâ jam arte Typographicâ, *HIPPOCRATIS* & *Galeni* opera primùm Typis mandata, dein publicè lecta & commentariis à perillustribus Medicis, potissimùm Parisiensibus, aucta fuêre, tuncque venæ sectio in affecto latere fautores pariter obtinuit. Utrinque brevì incaluerunt animi, acerrimèque sunt præliati. Mirati licet quot & quanti viri in disputantium gregem abierint. Ex iis sæculi decimi sexti Medicis qui hancce difficultatem agitaverint, primus omnium extitit *Petrus Brissotus* quem * Schola Parisiensis habuit Doctorem eximium. Explosis Arabum libris, quædam *Galeni* volumina publicè legit & intrepretatus est; & cum Græcorum placita de instituendâ in brachio lateris affecti venæ sectione Doctori nostro plurimùm arriserint, contra vulgatiorem opinionem rectum animum tenere, & à recepto dudùm more recedere primus ausus fuit. Is itaque Arabum desertor ad castra Græcorum se recepit & cum illis mittendum esse in Pleuritide sanguinem è brachio lateris affecti ratione & experientiâ comprobavit (*a*).

* Anno. 1514.

Non abs re circà has lites movenda quæstio videtur, cum plurimi sint melioris notæ Medici qui neutram partem sibi eligentes, in alterutro latere Phlebotomiam indiscriminatim celebrent. Post enim inventum sanguinis circuitum novâ quasi caligine medentium oculos perstrinxit error, ita ut quonam ex brachio sanguis mittendus esset, dummodo sufficenti copiâ mitteretur, parvi vel nihili referre, consensu satis unanimi, opinati sint; dum alii in Arabum hæresi perseverantes, ex opposito parti dolenti sanguinem educunt. In hâc opinionum diversitate potiorem suadebimus venæ sectionem quâ citius tutiùsque Pleuritis solvetur.

(*a*) *Vid.* libr. de missione sanguinis in pleuritide Auctore Renato *Moreau*, D M. P. *Vid.* etiam disceptationem apologeticam Petri *Brissoti* ad *Dionysium* Medicum de sanguinis detractione.

II.

NON solùm de secandæ venæ delectu, sed etiam de Pleuritidis sede inter auctores disceptatur. Quoties autem cum pulsu duro aderit febris acuta continua inflammatoria, Dyspnœa, tussis molesta, dolor lateris punctorius in inspiratu augescens, veram genuinamque fidenter affirmaveris Pleuritidem, quæ humida si una cum his symptomatibus sputa prodeant, sicca verò dicitur eaque pejoris est ominis, quando non prodeunt sputa. *Opus est autem*, inquit *Aretæus*, *omnia hæc inter se consonare atque conspirare ab unâ causâ pendentia. Quotquot enim ex his alia ab aliâ causâ proveniunt, etsi omnia simul congruunt, Pleuritis non vocatur* (*a*). His positis exquisitâ correptum Pleuritide intueamur. Jacet jam affixus lecto qui pridie firmis lateribus & athletico habitu durissimos labores exantlabat. Scintillant oculi, rubescunt genæ, sitis adurit, lingua exarescit nec dat nisi tremula & intersecta verba. Interno externoque totus depascitur igne; urentem veluti ex fornacis camino expirat halitum; à frequen-

(*a*) De caus. & sign. morborum acutor. lib. 1. cap. X.

tiſſimâ & ineluctabili tuſſiendi neceſſitate ingeminant cruciatus. Lateri dolenti accumbit miſer premitque lectum doloris, ut pondere corporis veluti faſciâ circumligatum latus, minus atrociter doleat. Si inſpiret, torquetur, ſi non inſpiret, ſuffocatur. Inter utrumque anxius, liberali aëris uſurâ aut lubens ſibi interdicit, aut invitus, renovato ad plenioris inſpirationis nixum dolore convellitur. Ex iis tamen Pleuritidis legitimæ phænomenis, ipſius ſedes non deſignatur. Hanc *Cœlius Aurelianus* (*b*), & plures antiqui Medici poſt HIPPOCRATEM, tùm in pleurâ, tùm in pulmone repoſuerunt. Fatendum quidem eſt, cum pleura pulmonem obveſtiat, ſæpiſſimè adjunctam eſſe Pleuritidi Peripneumoniam. Cum verò dolor lateris ſit individuus Pleuritidis comes; cum ſæpiſſimè inflammetur hæc pleuræ appendix quæ pulmonum tunica eſt, etiam abſente lateris dolore; cumque numquam latus doleat, vigente licet febre acutâ, niſi portio pleuræ coſtas ſuccingens aut muſculi intercoſtales aut ambo ſimul inflammatione laborent, Pleuritidis ſedem in membranâ coſtas ſuccingente & in muſculis intercoſtalibus cum *Galeno* collocamus. Variis tamen tincta coloribus ſputa, quorum in Pleuritide tanti momenti eſt effluxus, ad eam quadantenùs videntur adducere opinionem quâ pulmones non minùs quam pleuram Pleuritidis ſedem eſſe contendunt. Talis verò eſt inter pleuram, muſculos intercoſtales ipſumque pulmonem, per nervos & vaſa conſenſus, ut obſtructis vel inflammatione correptis pleuræ aut muſculorum intercoſtalium vaſis & nervis, nihilhominùs facilè concipi poſſit quomodo ad pulmonem fiat affluxus humoris iſtius, qui in Pleuritide ſputa conſtituit. Numquid enim arteriæ propriæ pulmorum, bronchiales ſcilicet, arteriarum intercoſtalium ſoboles ſunt (*c*)? Numquid vel ad minimam nervorum intercoſtalium titillationem convelluntur fibræ muſculares pulmonum, ſicuti vel ad leviſſimam in nervis tracheæ arteriæ impreſſionem convelluntur muſculi reſpirationis? Numquid tandem liquores injecti ab ampliſſimo Archiatrorum ſummi Pontificis olim Præſule *Lanciſio* in truncum venarum intercoſtalium inferiorum, id eſt in venam *azygos*, redeunt per tracheam arteriam? Ut ut ſit, ſive in membranâ coſtas ſuccingente, ſive in muſculis intercoſtalibus, ſive in utriſque ſimul niduletur Pleuritis, primum in ſanguinis miſſione quærendum eſt remedium. Conſtat enim dolorem intolerabilem in ipſomet inſtanti quo ſanguis de corpore manat, aut ſæpè deſtrui aut magnoperè ſublevari. Quonam alio potiſſimùm medio haud cunctanter febris urens extingueretur; difficilis, anheloſa, tuſſiculoſa repiratio expeditior fieret; moleſta & dolorifica tuſſis compeſceretur; pungens ſedaretur dolor? Quonam alio potiſſimùm medio ſputa uberius faciliuſque provocarentur; cruditas humoris in ultimis vaſorum diverticulis ceſpitantis aut extra vaſa inter muſculorum intercoſtalium tabulata vel inter hoſce muſculos & pleuram effuſi, ad felicem coctionem reſolutionemque perduceretur? Nonne imminutâ ſanguinis mole pacatur ſolidorum Erethiſmus, laxatur vaſorum conſtrictio, panduntur venarum reſorbentium orificia, infringitnr humorum deviantium impetus? At *occaſio præceps*. Seligenda igitur eſt ſanguinis miſſio quæ à latere ſano mali labem avertat, humoriſque lateris affecti vaſa infarcientis coctioni reſolutionique faveat. Cum enim Pleuritis ſit periculoſiſſimus morbus, nec cunctatoris moras ullo modo patiatur, ſed in noviſſima mala prioribus pejora bre-

(*b*) Acut. morb. lib. II. cap. XVI.

(*c*) Oriuntur etiam à trunco aortæ deſcend.

viſſimè degener abeat, ſi ſegnioribus armis debelletur; omnibus idcircò ſanguinis evacuationibus hæc erit anteponenda quæ naturæ laboranti tutiùs citiùsque opitulabitur.

III.

PAUCISSIMAS agnoſcit legitima Pleuritis cauſas quas non habeat cum inflammatione communes. Ipſamet ſanguinis inflammatoria *Diathesis* inter primarias recenſenda eſt. Ex quo *Sydenhamus*, *Pleuritidem nihil aliud eſſe quam febrem à propriâ & peculiari ſanguinis inflammatione ortam, quâ naturâ materiem peccantem in pleuram deponit, nonnumqnam & in pulmones, unde Peripneumonia ſuboritur, quam à priore gradu tantum & pro majore ejuſdem cauſæ intentione, extentuque latiori differre* autumat (a). Præterea vitiata partium thoracem conſtituentium compages, vaſa præter naturam anguſtiora, aër frigidus Auſtrino ſubitò ſuccedens & calenti corpori circumfuſus, potus gelidus ſubitò ingeſtus, muſculorum reſpirationi inſervientium perpetua officia, nixus quos exigunt diverſa vitæ munia, arteriarum à thoracicis externis, à mammariis internis, ab intercoſtalibus ſuperioribus & inferioribus, à diaphragmaticis numerus ingens, preſſio pulmonum tempore expirationis in venam *azygos* quæ venarum intercoſtalium truncus eſt, metaſtaſes, &c. ſunt totidem cauſæ quibus ad thoracem ſpeciatim determinatnr inflammatoria ſanguinis ſpiſſitudo. Aſt iidem omninò ſunt Pleuritidis ac inflammationis excitus. Omnium porrò maximè optabilis erit ille qui *reſolutio* Medicis vocatur aut ſaltem congeſti humoris concoctio. Alterutram aut utramque ſimul ne quis ſe credat aſſecuturum, niſi ſanguinem congeſtum meabiliorem & minùs acrem reddat, obſtructaque vaſa reſeret.

(a) Sect. VI. cap. III.

Qui Arabum veſtigia premunt, cenſent, ideò in diſtanti loco venam eſſe incidendam, ut ſanguis à morbi ſede revellatur. At quid indè non redundat nocivi? Nonne materies morbifica à priori ſede partim dimota, ad aliam derivatur? Quid igitur eveniet, ſi in pulmonum ſubſtantiam mali labes exoneretur? Quid, ſi in latus ſanum, ut frequentiùs debet contingere? Nonne duplice ſic efformatâ Pleuritide de ægrotante penè conclamatum eſt? Cum enim intempeſtivâ derivatione in lateris ſani muſculos novæ deſluant inflammari ſanguinis undæ, jam non abſolvitur reſpiratio ad vitam neceſſaria & omnia in pejus ruunt.

Qui medium Græcos inter & Arabes tenent, nec ad revellendum nec ad derivandum, ſed ad imminuendam exuberantem ſanguinis molem allaborant. Nec minus culpanda eſt eorum indifferentia. Medicus enim, ut jam diximus, eam debet ſeligere evacuationis ſpeciem quæ certiora, citioraque præbet auxilia. Pluribus viis itur ad ſanitatem; breviſſima verò unica eſt & huic præſertim inſiſtendum. Porrò indicationi adverſatur qui ex oppoſito ſanguinem mittit. Nonne in idem Arabum incurrit vitium quo mali labes dolenti hærens lateri, in ſanum latus vel refunditur vel poteſt refundi? Metuendum profectò eſt, ne dum titubantia ſub mole movendorum inflammata vaſa, quaquaverſùs ubi minor eſt reſiſtentia, exitialem ſarcinam deponere geſtiunt, uberior per venæ ſectionem ex oppoſito in ſubclaviam arteriam ſanam, in mammariam, in intercoſtalem ſuperiorem, in thoracicas externas ſani lateris, inflammati ſanguinis affluxus

determinetur. Tunc enim æſtuantis ſanguinis molecularum quæ continuâ & ineffabili ſerie devehebantur ad affectum latus, abrumpitur filum & eæ in latus ſanum tumultuatim ruunt; nec tamen ideò expeditur latus affectum. Quibuſnam tunc præſidiis & lateri priùs dolenti & lateri recèns inflammato ſuccuretur? Moribundus æger, duplici Pleuritide vexatus, ſolo poteſt diaphragmate reſpirare. Hinc deficientibus inſpirationis & expirationis organis, ſanguine obruuntur pulmones, venæ cavæ turgent, reſpuuntque à venâ *azygos* delatum ſanguinem. Hinc ſanguini ex venis intercoſtalibus & mammariis reduci totus aut pro majori parte præcluditur exitus. Nullus jam reſolutioni, coctionique aditus patet. Anxietate ſummâ torquetur æger propter ſanguinem in utrâque venâ cavâ, in auriculâ dextrâ & in dextro cordis atrio collectum. Pulſus fit frequentiſſimus, vacillans, debilis ab impedito ſanguinis transfluxu ex arteriarum pulmonalium ramis in pulmonalium venarum ramos, & ſubitò lethalis ſubnaſcitur peripneumonia. Peſſimè igitur ægrotantis ſaluti conſulitur, ſi ſanguis in Pleuritide ex oppoſito latere mittatur. Nonne ideò præſtantior erit è directo ſanguinis miſſio, quâ reſpirationis organis lateris ſaniproſpicitur, reſolutioni coctioni que humoris tutiùs favetur, citiùſque ægrotantes ex morbo convaleſcunt, ut ex praxi comprobatur.

I V.

VASORUM ſanguiferorum diſtributiones quarum ope venæ ſectionis effectuum erga peculiares quaſque partes enodatio tentaretur, rationeſque ab hydraulicis legibus petitas, quibus ſententia noſtra de directâ ſanguinis miſſione ſtabiliretur enarrare longius foret. Nuſpiam inflammatio videtur adeſſe niſi in arteriis quibuſlibet. Nec mirum ſi venas plerumque expertes & liberas agnoſcamus. Ex anguſtâ ad latam diametrum jugitèr progrediente ſanguine, inflammatoriam congeſtionem in venis vix unquam poſſe fieri cenſemus; niſi loca ubi venæ minimæ in truncos venoſos abeunt, majoribus obicibus eodem occupentur tempore quo inflammatione corripiuntur arteriæ. Cum autem ex extremis arteriarum capillamentis, ſanguis in venarum cavo deponatur, nonne ſequitur ut à propioris affectæ parti venæ ſectione, ſanguini congeſto meabilitas, vaſiſque obſtructis tonus amiſſus promptius reddatur? Et revera hâc evacuatione detrahuntur columnæ ſanguineæ quæ ſanguini in inflammatis arteriis congeſto ponunt obices, quibus ſublatis ſanguis à tergo pulſus à vaſorum vinculis & inflammatâ ſede facilius recedet. Equidem per directam in Pleuritide venæ ſectionem non evacuatur ſanguis inter locum inflammatum & cor contentus, quod fatemur ultrò; ſed 1°. evacuatur vena ſubclavia lateris affecti, ac proinde vena intercoſtalis ſuperior, & venæ thoracicæ externæ ejuſdem lateris ſanguinem facilius exonerant in ſubclaviam quæ minus reſiſtit. 2°. Non derivatur ſanguis in latus ſanum à cujus actione tunc temporis pendet ægrotantis vita. Verùm in obſcuris opporrunè affulget fax experientiæ quæ ſemper eſt ratione potior. In gravi diuturnâque ophthalmiâ nonne felici cum ſucceſſu temporibus palpebrarumque

vicinis admoventur hirudines? Nonnæ & tumidis hæmorrhoïdibus applicantur, dum quidam abdominalium viſcerum infarctus referandus venit (a)? Num etiam fauſtè jugularis vena tunditur ad ſolvendas pertinaces ſanguinis in cerebro congeſtiones (b)? Sic pariter in pleuritide à directâ ſanguinis miſſione reſolutio promptior fiet. Nec in afferendis probationibus hærebimus incerti. Primam deſumemus è vitâ (c) *Briſſoti*, utpote primi Neotericorum directæ ſanguinis miſſionis in Pleuritide præconis. *Periculoſiſſimis Pleuritidibus anno 1515 & 1516 circa tractum Pariſienſem graſſantibus, emiſſus exercendæ Medicinæ gratiâ in proxima ſuburbia juvenis quidam* BRISSOTI *familiaris & auditor, Pleuriticis omnibus venam è directo ſecuit tam læto ſucceſſu ut omnes ad unum priſtinæ ſanitati reſtituerit, plurimis eorum aut morientibus aut longo tempore languentibus, quibus ex oppoſito brachio ſanguinis eductio præſcripta fuiſſet.* Recentiſſimè ſuis obſervationibus eamdem ſententiam ſtabilivit *Trillerus* (d). *Pulcherrimè*, inquit Doctiſſimus *Van Swieten*, *hæc omnia notabili exemplo confirmantur (à Trillero), dum in binis juvenibus, idem vitæ genus ducentibus, eodem temporis puncto, & ob eaſdem cauſas Pleuritide correptis, experimenti gratiâ vena aperiebatur. Ille cui vena in brachio lateris affecti aperta fuit, licet peſſimè deliraret, brevì ad ſe rediit, nec iteratâ venæ ſectione opus habuit. Alter cui & major copia ſanguinis ex pede ejuſdem lateris educta fuerat, nullum inde levamen ſenſit, & ſequenti die alterâ venæ ſectione in brachio lateris affecti opus habuit, unde illicò mitigabantur omnia ſymptomata & poſtea felici criſi liberatus fuit à periculoſo morbo ſed biduo ſerius quam prior* (e). Has autem obſervationes iterum atque iterum confirmatas fuiſſe compertum eſt. Sequentes propriâ manu collectas hìc opportunè memoramus. Mulieri trigenariæ, in octavo graviditatis menſe, Pleuritide verâ correptæ octies miſſus fuerat ſanguis, dolore tamen ſemper ſuperſtite. At hirudinum parti dolenti applicatione brevì ſiluit, prolemque ſuam debito tempore mulier peperit. Vir triginta trium annorum natus legitimâ pariter laborans Pleuritide, ſanguinis miſſionem decies paſſus erat. Febris quidem mitigabantur, ſed eodem tenore miſerum ægrotantem excruciabat dolor punctorius, quem repetita hirudinum dolenti lateri admotio feliciter compeſcuit. Similem hirudinum applicationis effectum in pertinacibus Pleuriticis doloribus a ſe pluries obſervatum eſſe M°. Bertin *, D. M. P. narravit Clariſſimus D. *du Bois*, Collegii Medicorum Rhedonenſium Decanus & ſupremæ Curiæ Aremoricæ Medicus. Quin imó in ipsâmet Pleuritide, emplaſtrum epiſpaſticum parti dolenti applicari vidit & ipſe juſſit illuſtriſſimus Imperatricis Auguſtiſſimæ Archiatrorum Antiſtes (f). Nonne fauſtus exitus has ſecutus eſt operationes, quia talis evacuatio eſt directa magis quam ab ipſomet brachio affecti lateris? Præterea ſententiæ noſtræ ſuffragatur recentiſſima Pleuritidem ſanandi Neotericorum & antiquiſſimorum Medicorum methodus, quæ magnam adſcribit curationis partem fomentis, inunctionibus, cataplaſmatibus, laxantibus emplaſtris morboſo lateri applicandis, quibus omnibus ad affectum locum major videtur determinari fluidorum copia. Sedulâ igitur omnium inquiſitione, abundè patet venam in brachio Pleuritici lateris eſſe incidendam, quippe citiùs tutiùſque quàm ex oppoſito ſanguinis miſſio, Pleuritidem curat,

(a) Vid. Egregiam theſim M. J. B. Lud. *Chomel*, antiq. Facult. Decan. *An tumidis hæmorrhoidibus hirudines?* 1750.

(b) Vid. Numeroſam theſim M. Hyacint. Theod. *Baron*, antiq. Facult. Decan. *An ſolvendis pertinacibus ſanguinis in cerebro congeſtionibus jugularis venæ ſectio?* 1734.

(c) Auctore Renato *Moreau*, D. M. P.

(d) Comment. de Pleuritid.

(e) Comment. in Aph. Boerh. tom. III. §. 890.

* Præſidi anno 1763.

(f) Gerardus *Van Swieten*, in Comment. Aphoriſm. tom. III.

V.

E Venâ capaciori, amplâ aperturâ, mittendum esse sanguinem & quidem non modicè, primis potissimum diebus, nostratum Medicorum unanimis ferè est acclamatio. Parciores sunt sanguinis in Pleuritide Græci, Arabes, Latini, Septentrionalesque Medici. Diversitatem excitavêre diversa victûs regula, diversa temperies, inopia experimentorum apud Antiquos, ignorata sanguinis circulatio. Arduum certè nec satis tutum foret absolutam sanguinis educendi, fixis terminis, exprimere quantitatem; quæ pro diversâ symptomatum sævitie, pro ætate, regione, tempestate, temperamento, sexu, consuetudine, prægresso sex rerum non naturalium usu debet esse varia. In genere tamen ægrotantium saluti citiùs tutiùsque consulit, qui liberali & prudenti, quàm qui parciori dosi sanguinem detrahendum jubet; ut ratione & quotidianâ experientiâ confirmatur. *Sydenhamus* in primo morbi insultu sanguinem ad uncias X in adultis mitti præcipiebat. Nec hærebat in hâc primâ evacuatione. Observat anim veram Pleuritidem in adultis raró minore quam XL unciarum sanguinis impensâ sanari (a). Quin imò, si symptomata pertinaciter sæviant, si augeatur eorumdem sævities; si sopita violentiùs recrudescant, largiore & quidèm largissimâ manu fundendum esse sanguinem nos docet clinica observatio. At profectò errant qui mittendum esse sanguinem opinantur, donec coriacea crusta rubræ sanguinis placentæ super-expansa evanuerit. Præter-quàm quod enim crusta hæc polyposa in sanorum sanguine quandoque apparet, totus ad ultimas usque uncias latice purpureo exhauriretur æger, nec tamen nudum cruorem crusta linqueret. Hoc suadet intuitus sanguinis qui post sæpè repetitas venæ sectiones crustâ illâ densiori, crassiorique nonnumquam obducit. Nec magis credendum præcepto quod venæ sectionem post quartum, quintum, sextumve diem nobis interdiceret. Sapientior nobis videtur regula quæ sanguinis missionem instituendam præscribit, quocumque tempore symptomata sæviant & vires acquirant eundo. Nihilominùs tamen si post quartum, quintum, vel ad summum sextum diem in robustioribus, symptomatum sævities in decursu morbi duram de novo sanguinem mittendi necessitatem imponat, tunc certè parcâ dosi, singulâ quâque vice sanguis est detrahendus & inter unamquamque evacuationem sufficiens distantia debet intercidere, ut oleosæ totiûs corporis pinguedinis moleculæ inflammationis igne liquefactæ & in sanguinis alveo refluxæ, jufcula, sorbitiones demulcentes, diluentes, &c. ad idoneum gradum vasa distendant, ne ab evacuationibus sanguinis sibi celeriùs succedentibus, cordis vasorumque vires concidant. Nec magis tuta esset illa lex quæ sanguinem iterùm mittendum esse, etiam post pluries institutam venæ sectionem decerneret, quandiu superest durities in pulsu. Tunc enim attendendum magnoperè ad numerum prægressarum evacuationum, considerandumque est attentissimâ manu an sanguinis columna quæ repellit explorantis digitum, sufficientis diametri sit, ut tutò imminui queat. Abroganda pariter nobis videtur præscriptio quæ, applicatis vesicatoriis, ab omni sanguinis evacuatione abstinendum esse suaderet, si præsertim antè vesicantium applicationem, venæ sectiones pluries celebratæ non fuissent. Supersedendum judicamus si angustissima exiguissimaque sanguinis

(a) Sect. VI. cap. III.

extracti rubra placentula in copiosissimo sero innatet. Supersedendum tandem si in suppuratum res abierint. Nec ideò culpandi sunt externarum gentium Medici, quod multò citiùs à sanguinis missione abstineant. Victus enim tenuissimus quem ægrotantibus suadent, novi sanguinis generationi apprimè obstat. Qualiscumque verò sit numerus ad quem promovendæ sunt venæ sectiones, eæ semper in brachio lateris affecti sunt celebrandæ, ut superiùs probatum fuit. Antiquam & gravem objectionem fortassè quidam refricabunt, insurgentque adversùs directam venæ sectionem quod plus ad inflammatam partem trahatur, quàm ab eâdem detrahatur. At non qui ad partem appellit sed qui in eâ hærens congeritur, sanguis inflammationem efficit. Directâ autem illius missione, vacuatâ venâ subclaviâ, nonne san uis ex venâ *azygos*, ex mammariâ, ex thoracicis, ex intercostali superiore quasi attrahetur & exsugetur? Porrò quædam in proximo paragrapho retulimus observata quibus certatim confirmatur nostra thesis. Qui plura desiderabit, HIPPOCRATEM (*b*), *Galenum* (*c*) *Oribasium* (*d*), *Celsum* (*e*) adeat. Ne verò extrà Scholæ Parisiensis limites divagemur; *Fernelium* (*f*), *Hollerium* (*g*), *Duretum* (*h*), *Riolanum* patrem (*i*), *Simonem Pietreum* (*k*), *Riolanum* filium (*l*), consulamus & nullus amplius erit dubitandi locus. His rationum momentis, observationibus, authoritatibusque devincti in conclusionem rapimur.

(*b*) Lib. 4. de victûs rat. in acut. part. 73.
(*c*) Comment. lib. 4. de vict. rat. in acut. part. 73.
Item. lib. de curandi rat. per sanguinis missionem, cap. 14, 15, 16 & 18.
(*d*) Lib. 1. Synops. cap. 10.
(*e*) Medic. lib. 2. cap. 10.
(*f*) Lib. 2. method. medend. cap. 5 & 7.
(*g*) Lib. 1 de morb. inter. cap 26.
(*h*) Enarrat. in cap 26. lib. 1. *Hollerii* de morb. internis.
(*i*) Method. particul. mederd. internis.
(*k*) Epist. ad Clariss. *Guerinum* Med. Paris. script. anno 1514
(*l*) Anthrop. lib. 3. cap. 8.

Ergò in Pleuritide sanguis mittendus è brachio lateris affecti.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI,

M. Bertrandus DUPUY.
M. Joannes COLOMBIER.
M. Joannes-Carolus DESESSARTZ, *antiquus Facultatis Decanus, Regii Medicorum Collegii Lugdunensis Socius.*
M. Ludovicus-Alexander de CÉZAN.
M. Joannes-Baptista LANGLOIS.
M. Henricus RALMOND.
M. Jacobus GOURLEZ DE LA MOTTE.
M. Simon-Antonius BRINGAUD.
M. Glaudius Josephus GENTIL, *Militarium Nosocomiorum ad Regis exercitum Medicus.*

Proponebat Parisiis NICOLAUS-FRANCISCUS LAVERNE, Catalaunus, Saluberr. Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, A. R. S. H. 1781. AB HORA OCTVA AD MERIDIEM.

Typis QUILLAU, Universit. & Facultatis Medicinæ Typographi 1781.